

Nr 415.

Av fröken **Hesselgren m. fl.**, *i anledning av Kungl. Maj:ts proposition, nr 212, angående anslag till läroanstalter för dövstumma m. m.*

I Kungl. Maj:ts proposition nr 212 angående anslag till läroanstalter för dövstumma har slöjdlärarynna med pedagogisk utbildning, som arbetar i barndomsskola, satts i lönegrad L 10, samt sådan lärarynna utan pedagogisk utbildning i lönegrad 8.

Om den sistnämnda placeringen torde intet vara att säga. Vad däremot beträffar slöjdlärarynna med pedagogisk utbildning synes väl liten hänsyn ha tagits till den långa och omfattande utbildning som en väl kvalificerad slöjdlärarynna måste skaffa sig samt det särskilt krävande arbete undervisningen av dövstumma barn innebär.

Betydelsen av att man för denna undervisning använder pedagogiskt utbildad lärarkraft framhålles av skolöverstyrelsen och departementschefen understryker även detta i sitt uttalande. Det torde också vara allmänt erkänt att den praktiska undervisningen är av utomordentlig vikt för dessa barn, vilkas framtida möjligheter till försörjning i de flesta fall torde komma att inskränka sig till praktiskt arbete. Den grund som lägges i barndomsskolan är därför synnerligen betydelsefull och fordrar mycket goda såväl pedagogiska som praktiska insikter hos den som undervisar dem. Därtill kommer de stora möjligheter till direkt fostrande inverkan som den praktiska undervisningen rätt ledd har.

När det gäller skolköksundervisningen har man tagit hänsyn till allt detta och givit dessa lärarynnor en sådan löneplacering att man kan hoppas få behålla goda krafter. Det vill emellertid synas som detta vore lika viktigt när det gäller slöjdlärarynnorna men dessa ha satts ej mindre än 5 lönegrader lägre än skolkökslärarynnorna. Slöjdlärarynnornas arbete torde dessutom med fog kunna jämföras med slöjdlärarynnorna vid blindskolorna. Dessa äro emellertid också placerade i 15:e lönegraden.

Dövstumlärarynnornas arbete torde snarare vara mer ansträngande och krävande, då man trots den oerhörda svårigheten med språket måste söka bibringa dessa elever betydligt mer omfattande praktiska kunskaper än de blinda.

Att göra löneplaceringen beroende av antalet timmar och antalet elever per grupp torde i denna art av skolor vara mycket vanskligt, då

tillgången på elever ej på vanligt sätt går att på förhand uppskatta. Emellertid torde det för undervisningens bästa vara nödvändigt att grupperna göras små, 10—15 elever, och torde då dubblering ofta få lov att förekomma så att lärarinnornas tid blir fullt upptagen.

Med stöd av vad som ovan framhållits få vi hemställa,
att riksdagen ville vidtaga sådan ändring i den i propositionen föreslagna löneregleringen att slöjdlärarynna med pedagogisk utbildning sättes i lönegrad B 15.

Stockholm den 23 mars 1938.

Kerstin Hesselgren.

R. Lundqvist.

Nils P. Sandström.
